

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

— Plîngem noi acum, dar să vezi ce ai să plîngi dumneata la primăvară!

ur z i c a

— Ce-i cu tantoma asta?
— E Popescu. Cum presimte că i se va da o sarcină se face nevăzut!

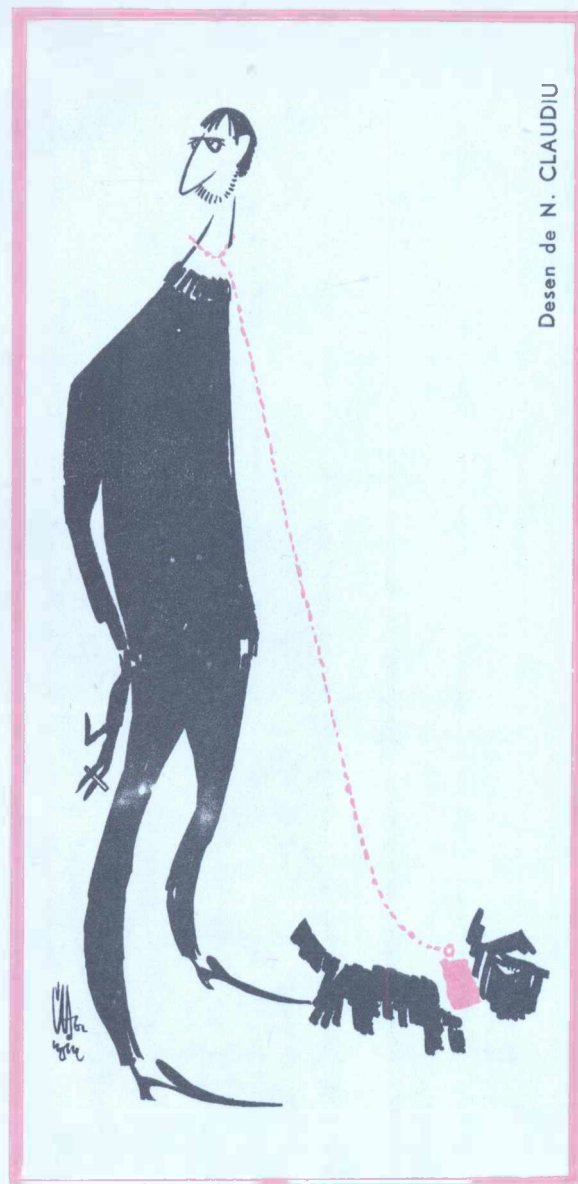
CURAJUL OPINIEI

MIRCEA PAVELESCU

„...Nu tolerăm ca marele poet,
„Pisc uriaș de sensibilitate,
„Din nepăsare sau comoditate
„Să scrie șters, anost și desuet.

„Poem, rondel, baladă sau sonet
„Cu lipsă de răspundere le scoate
„Din clisa unor teme ultraplute
„În care se afundă-ncet, încet“.

Și criticul, în dreapta-i indignare,
Dorindu-și verbul mai acid, mai tare,
A încheiat cu câteva sugestii,
Privind destinul bardului vizat.
Apoi, plin de-ndrăzneală, a semnat
Cu numele de față al nevestii.

Desen de N. CLAUDIU

„SUPER — RAFINATUL“

I.R.C.R. raion Lenin nu a început lucrările de reparații la imobilul din str. Sergent
Turturică nr. 19 nici la data când lucrarea trebuia terminată.

— Tincuțo, uite că a trimis I.R.C.R.-ul o echipă de meșteri să ne repare acoperișul!
— Aoleu, Nae, iar vorbești în somn...

Desen de NELL COBAR

Pus-am noptii piedică

Becurile-n ulițe
Scapără cu sulițe
Iar Ioanei, surzind,
Multe-i scapără prin gland:

...Pus-am noptii piedică
Lumina electrică,
Noaptea rău s-a-mpiedicat
Și-a fugit în brânci din sat.

Placu-i astăzi badiului
Cintecel radiului,
Veștile de la oraș,
Viața foștilor pălmași.

Toate le deretică
Lumina electrică
Și la plug am pus motor,
Dă scintei și are spor.

Becurile-n ulițe
Svirle-nt-una sulițe;
Tot cu virful argintat
Către noapte îndreptat.

Tinără-i și vrednică
Lumina electrică
Și-a rămas lampa cu gaz
Ca o babă de pripas...

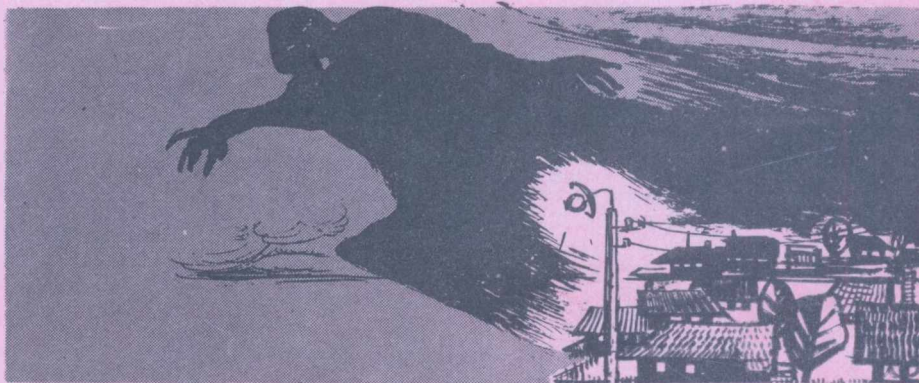
Coana mare

Luna, felie,
Mi-ai dat simbrile
Că ți-am dus oile,
Greul și ploile,
Eu, baciul tîrlilor,
Paznicul girlelor...

Te-am dus în cîrcă,
Putredă hircă,
Stricîndu-mi șalele,
Plesnindu-mi foalele,
Mi-am strîns eu betele,
Mi-am rupt eu spetele
Că-ți strică ghetele
Rîul și pietrele,

Dar și la mal
Mă iei drept cal
Și-mi faci bucluc,
Să te mai duc?

Duce-te-ai dracului,
Peticul sacului...

Vizită

Stă baciul, pumnul strîns la
tîmplă.

- Ce-i, taică?
- Lasă. Dă-mi tutunul.
- Ești supărat?
- Se mai întîmplă.
- De ce?
- Păi... vine cîte unul,

Te laudă grozav, se cheamă:
„Frumoși sînt morcovii grădinii...”
Iar la plecare, bagi de seamă,
Îți scuipe-n stratul unde-s crinii!

Din volumul
în pregătire
POVESTEA
IOANEI

Mîndra satului

Mîndra satului ești tu,
Zici la toată lumea — nu.

După tine-ostează satul.
Tu-ți iubești numa bărbatul.

Cu bărbatu-i bine că
Vine doar duminică.

Dar cu tine e mai rău
Că-l aștepți pe omul tău.

Știi eu mulți feciori nebuni
Cearcă-n fiecare luni.

Dar tu dragostea n-o-mparți.
Nu vrei luni și nu vrei marți.

Bat ei miercuri apa-n piuă:
— Vii disează?
— Mai la ziua!

Bat la piuă cercuri noi:
Le stricară pînă joi.

Numărat-ai, fă, cîți tineri
Te iubiră pînă vineri?

Fir-ar florii mumă-ta!
Te-ar iubi și simbăta.

Că de mine baremi, știi:
Te-aș iubi-n fiecă zi...

Petre

Vine Doru de-a călare
Duduind legat în fiare...
Tot în fiare e legat
Și nu-l plînge nime-n sat.

Vine Doru prin livele
Cu prietenul lui: Petre.
Zvirle ceață peste drum,
Ori luleaua-i scoate fum.

Ce-i cu Petre, măi cumetre,
Suflă parcă duce pietre...
Vijlie ca un lăstun,
Calcă-amarnic ca un tun.

Trece Petre prin livele
Și pe Doru-l duce-n spete:
Ori e Petre cu lulea,
Ori motoru-i pe vilcea.

Baba Rada

Baba Rada, place-i sfada,
Umple de ocări ograda.
Toată ziua face cruci
Și blestemă la luleci.

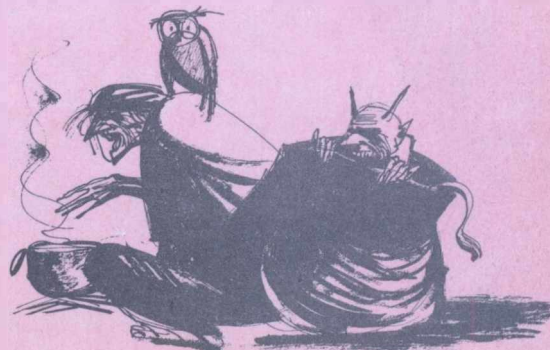
Sora mare a tîrîței,
Fruntea cozii, coada miței —
Șade-n sat ca viespea-n stup
Latră ciinii ca la lup.

Ziua razna prin poiene,
Noaptea fierbe buruienile.
Buruienile-s de leac,
Baba Rada e de-un veac.

Ca găleata la fîntină,
A umblat din mină-n mină,
Doftoroaie la feciori
Și la oameni băutori.

Baba Rada, spun cei tineri
C-a fetit cu Sfînta Vineri.
Dar și-acu la ea în sac
Scoate coarnele un drac.

Baba Rada, plină-i lada
Și-orătării cu grămada...
Dar a zis că-i merge rău
Pin-n-o cere și-un flăcău!

O ÎNCURCĂTURĂ CU NIȘTE HAINE

Îngăduiți-mi, dragi cititori, să vă povestesc o istorioară total neinteresantă. V-ați dovedit bunăvoința de atâtea zeci de ori, încît nu-mi vine să cred că de data aceasta o să-mi refuzați dorința. Mulțumindu-vă anticipat, vă povestesc cele ce urmează:

Mi-am cumpărat anul trecut un costum elegant, neșifonabil. Cînd am ajuns acasă, familia m-a înconjurat și m-a cercetat de parcă aș fi fost al patrulea Pavilion de mostre. Soția mi-a spus:

— Să-l porți sănătos!

— Mulțumesc!

Și l-am băgat în dulap. A doua zi m-am înapoiat acasă cu o pereche de pantofi noi, ascuțiți, tabac, fără ștaif, într-un cuvînt ultimul răcnet. Soția mi-a spus:

— Să-i porți sănătos!

— Mulțumesc!

Și l-am băgat în dulap. A treia zi m-am întors acasă îmbrăcat într-un pardesiu nou-nouț, cu revere înguste, nu prea lung, ultima modă. Soția mi-a spus:

— Să-l porți sănătos!

— Mulțumesc!

Și l-am băgat în dulap.

A patra zi m-am înapoiat acasă cu vărul meu. Nu, nu vă alarmați, pe asta nu l-am băgat în dulap. A venit să ne poftască la petrecere. Se căsătorea, dar el tot petrecere îi spunea. M-am sfătuit cu soția ce să-i cumpărăm. Ea zicea una, eu ziceam alta, așa că, pentru a curma discuțiile nu i-am dus nici una nici alta.

Dar nu amănuntul acesta e important.

La petrecere eu am ajuns cu întîrziere. Cînd am intrat în salon, nevastei i s-a făcut negru înaintea ochilor:

— Măi omule, de ce te-ai îmbrăcat în halul ăsta? Cu pardesiul vechi, șifonat, cu costumul pătat, cu pantofii largi, demodați? Ți-ai cumpărat doar garderobă nouă! De ce n-o porți?

— Să nu se uzeze.

— Mă faci de rîs. Aici e nuntă, toți sînt eleganți. Odată se însoară omul în viață!

— Ce vorbești? Înseamnă că soră-ta e supraom. A treia oară s-a...

— Nu e treaba ta ce s-a și ce nu s-a soră-mea, tu însă nu trebuia să apari în halul ăsta...

— Dragă, să-ți spun drept, am uitat că am garderobă nouă. Și apoi cu haina asta veche m-am obișnuit. Îi cunosc toate secretele...

— Le cunosc și eu, că ți-am scuturat-o aseară... Te întorci imediat acasă și-ți îmbraci costumul nou...

— Cu altă ocazie, scumpo. La botez, la divorț...

Și-am scăpat. După trei luni, o altă invitație. Împlinea cunătă-mea vîrsta de 30 de ani și nu știu cîte sute de săptămîni.

Eu, mă îmbrac ca de obicei. Nevasta să leșine:

— Ce-i cu tine, bărbate? Iar în același pardesiu preistoric?

— Iar!

— Și costumul ăsta de unde naiba l-ai scos? Doar ai unul nou-nouț. Ți-ai cumpărat și pantofi noi.

— Am uitat.

— Cum ai uitat, omule?

— Eu știu cum? E un fenomen cerebral, foarte greu de explicat. Cert e c-am uitat. În orice caz, o garderobă nouă e mult mai complicat s-o îmbraci. Pînă se lasă, pînă ia forma corpului, pînă se moaie bombeul pantofilor... Cu ăștia sînt obișnuit: intră piciorul fără încălțător...

— La o asemenea aniversare, toți vin eleganți și par secși din cutie.

— Și eu de unde par scos?

— Ce să mai vorbim... Du-te și te îmbracă!

— Cu altă ocazie...

E drept că prilejuri s-au mai ivit multe, dar eu, ca un făcut, uitam de garderoba nouă și apăream înțolit ca de circ. Pînă într-o zi, scoasă din fire, soția m-a luat repede:

— Ia ascultă, dacă nu ai nevoie de haine noi, pentru ce le-ai cumpărat? Ca să le ții în șifonier?

— Dragă, pentru atîta lucru să te infurii? N-ai decît, scoate-le din șifonier.

— Dar nu mă deranjează că stau în șifonier.

— Dacă nu te deranjează de ce faci scandal?

— Fac scandal fiindcă în loc să le porți, le ții în șifonier!...

— Ziceai că nu te deranjează dacă le ții în șifonier. Acum o întorci...

— N-o întorc, omule. Ce-mi pasă mie că stau în șifonier?

— Păi dacă nu-ți pasă, domo-lește-te și lasă-le acolo...

— Pentru asta le-ai cumpărat? Să zacă acolo?

— Iar începi? Scoate-le și lasă-mă în pace!...

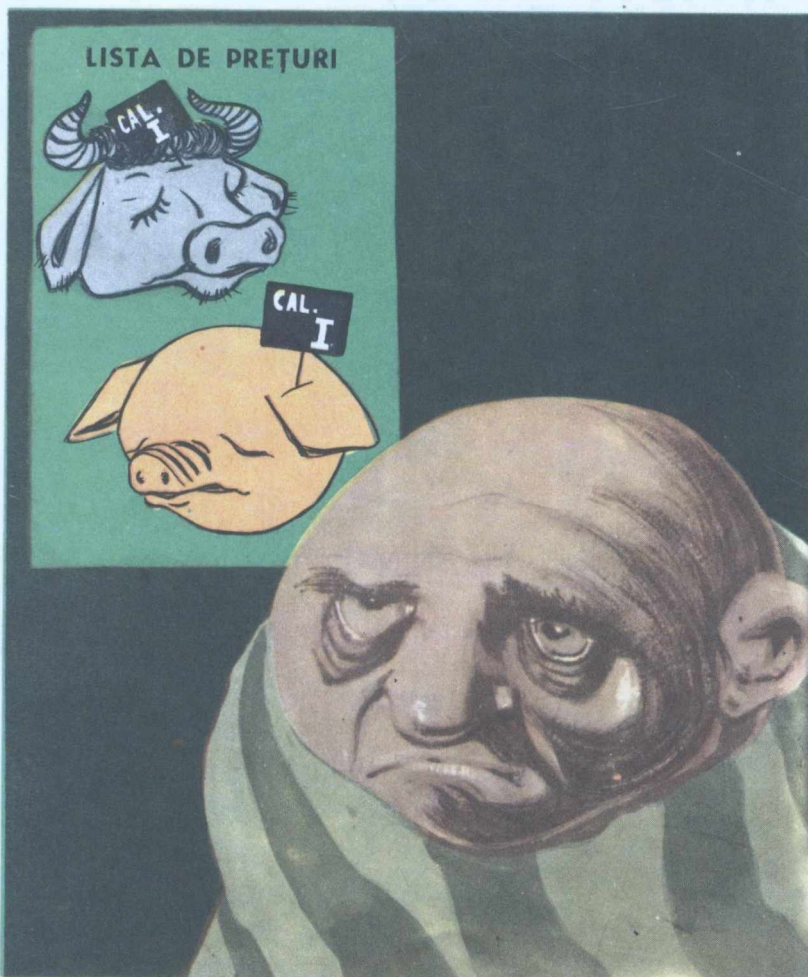
.....
Discuția, iubiți cititori, a continuat pînă dimineața. De altfel, v-am atras atenția de la început că povestea asta n-o să vă intereseze. Cîstit vorbind, nu mă interesează nici pe mine. Dar am istorisit-o, gîndind că poate să intereseze pe cei de la Uzina de construcții de mașini din Reșița. Dacă intenționează să ne răspundă că dumnealor nu cunosc asemenea cazuri cu haine noi, care să zacă nefolosite în garderobă, îi rugăm să nu se grăbească cu răspunsul. Îi mai rugăm să înlocuiască pardesiul cu patru strunguri, costumul cu o mașină de găurit, pantofii cu un strung universal, șifonierul cu Hala nr. 1 și Hala nr. 2 și să-mi trimită rezultatul pe adresa de acasă.

Nu de alta, dar eu nu mai am zi bună cu nevasta.

Ea susține că sînt unicul caz din țară!

Ca să vezi ce înseamnă să fie ruptă de teren...

I. Av.

CAPETE DE ACUZARE !!

Desen de V. VASILIU

SFATUL NOSTRU

Adresați-vă cu încredere acestei rubrici în toate împrejurările neplăcute din viața dv. Sfatul nostru e ca o pastilă de „Carbaxin“, e concentrat, costă ieftin și vă liniștește complet.

Un șofer nefericit — Pop Ambrozie, str. Finlanda nr.3, București. Vă aducem la cunoștință că la toate restaurantele și bufetele din țară s-au pus la dispoziția conducătorilor auto băuturi speciale cu o concentrație de sută la sută apă, servită la pahar, damigene și butoaie, după dorință. Serviciu ireproșabil și discreție totală. Numai în felul acesta vă puteți păstra mașina și postul. Altminteri, consumînd băuturi alcoolice veți ajunge tot la apă, dar pe un drum mult mai periculos. Urmați deci sfatul nostru în cea mai mare viteză pînă nu vi se termină toate taloanele.

Brutus II — Călin Sora Dumitru, str. Podul Neagului nr. 44, București.

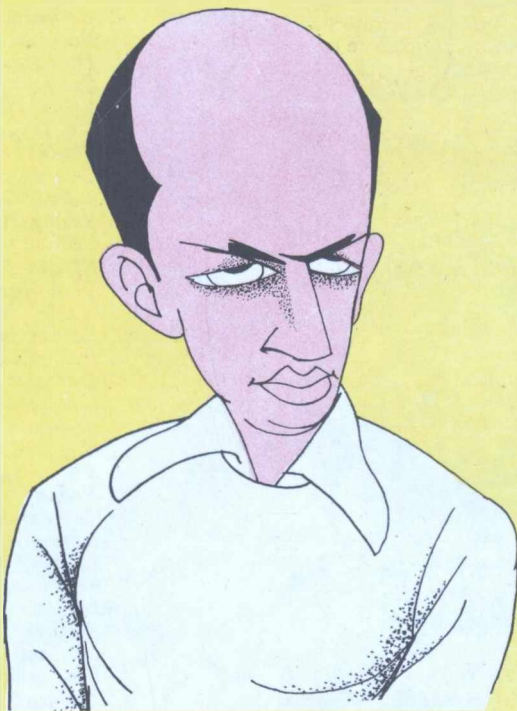
Vă mărturisesc că zicala: „Vai de părinții care n-ascultă de copii“ ne este cu totul necunoscută. Bătaia crîncenă pe care ați aplicat-o mamei dv. pentru a-i lua banii, necesitînd intervenția colegilor ei de muncă, ilustrează perfect zicala de mai sus fără să mai fie nevoie de alte amănunte. Ne întrebați însă de ce mama dv. n-a primit lupta deschis și a cerut ajutorul colegilor ei. Nu, nu este vorba de lașitate. Bănuim că fiind ocupată să vă legene cînd erați mic, n-a mai avut timp să învețe și reguli de box.

Rămurel — Alexandru Ștefan, comuna Cătrunești, raionul Urziceni, sat Sinești, regiunea București.

Într-adevăr, pomii smulși din pădurea statului și transportați acasă au darul să vă aducă umbră și răcoare. Mai ales răcoare. Nu înțelegem de ce vă miră acest fenomen natural? Doar ați procedat ca în codru...

SFINX

DE VORBĂ CU SCRIITORUL TEODOR MAZILU

Desen de I. ROSS

DESPRE SATIRĂ, UMOR ȘI CĂRȚILE SALE

Cu dumneavoastră, tovarășe Teodor Mazilu, întâmpin o mică dificultate. Indicația „Urzicii“ sună așa: „Pentru numărul viitor, interviu cu tânărul scriitor Teodor Mazilu“. Iar eu mă întreb dacă mai e cazul să fiți considerat tânăr, când sinteți la a șasea carte, și când...

— Care a șasea?

— A șasea.

— N-am șase.

— Ba da.

— Adică nu știu eu câte cărți am scris?

— S-ar putea.

— Asta-i bună!

Și Teodor Mazilu rîde, amuzat.

— Perfect! Ați ris întocmai ca în cartea lui Savin Bratu!

Teodor Mazilu mă privește intrigat, pîrînd a-mi suspecta seriozitatea.

— În al doilea volum al său de „Cronici“, apărut în 1958, criticul Savin Bratu vă portretiza în următorii termeni: Amin-tind că în 1946, când începeați să vă manifestați ca ziarist, erați „un elev de liceu cu părul zbîrlit“, spunea cum erați și în 1958: „Astăzi, Teodor Mazilu este de mult un ziarist matur, părul zbîrlit i-a rămas doar puțin, încadrînd o chelie precoce și imensă, fața a păstrat ceva din expresia copilărească, iar risul nu i s-a schimbat mai deloc“. La fel sinteți, și acum, în 1962.

Teodor Mazilu rîde, flatat.

E-n regulă. S-a spart gheața. Bătrîn reporter cu destulă „praxă“, venisem totuși — la întîlnirea cu dumnealui, pentru acest interviu — cu oarecare trac. Îmi era puțin teamă să nu fiu tratat de către acest împielit sarcasmului (cum îl reținusem din ale sale cărți) cu vreo mizantropă maliție sau — de ce nu? — cu vreo tinerească îngîmfare. Ironistul se ivi însă un sociabil și un afabil. Pînă la sfîrșitul conversației își va mai trăda o discretă canoare și (vai, ce rușine pentru un autor satiric!) o sobră modestie.

Momentan însă e ispitit a-mi servi o ușoară persiflare:

— Și cu cele...șase cărți ale mele, cum e?

— Să vi le număr! Prima: „Insectar de buzunar“, schițe, în 1956. A doua: „Galeria palavrăgiilor“, schițe, în 1957. A treia, romanul „Bariera“, în 1959... — A patra: romanul „Aceste zile și aceste nopți“, pe care l-am predat de curînd „Editurii pentru literatură“...

— A cincea dumneavoastră scriere: piesa „Proștii sub clar de lună“, care e în preajma reprezentării la teatrul „Lucia Sturdza-Bulandra“ și...

— Și cu noul volum de nuvele pe care îl am aproape gata... aveți dreptate: șase cărți. Nu mă gândisem să le număr.

Satisfăcut de succesul strategiei mele reportericești, reiau problema inițială:

— Deci mă întreb dacă mai e cazul să fiți considerat tânăr, când sinteți la a șasea carte și cînd aveți... îmi închipui că aveți vreo 30 de ani...

— 32. M-am născut la 11 august 1930.

— Unde?

— În București.

— În ce cartier?

— Rahova.

— În cartierul, va să zică, în care se petrece, în mare parte, acțiunea romanului „Bariera“. Deci cartea are și un caracter autobiografic. Și apropo: cum s-a încheiat, pînă la urmă, îndelunga și pasionanta controversă dintre criticii literari, în jurul cărții „Bariera“? — e roman sau nu e roman?

— Controversa cred că încă nu s-a încheiat, deoarece cartea e numai la a doua ediție. Știu însă că, la un moment dat, formula controversă se complicase, transformîndu-se într-un fel de ghicitoare-zicală: „E roman sau nu e roman? poate e aeroplan!“

— Dar pînă să ajungeți a avea cărți și... controversă în jurul lor, a trebuit întîi să... debutați. Cînd și cum ați debutat?

— În 1946, ca... fotbalist.

tineretului“ și am fost trimis de ziar, pe teren, să fac diverse anchete, reportaje, foiletoane. Multe fapte și personaje din primele mele două cărți le-am cunoscut pe teren, la fața locului. Cînd a fost să le pun în cărți, n-am avut decît să extrag esențialul, să tipizez.

— Și ați... tipizat?

— Asta, cititorii sint în măsură s-o spună.

— Criticii... nu?

— Și... criticii.

— Unii critici v-au reproșat și influențe: Caragiale, Cehov...

— Lista poate fi extinsă: Twain, Swift, Saltikov-Scedrin, La Rochefoucauld... Ștefan Luca... Vă confiez un secret. Și vă rog să nu mai spuneți la nimeni: pentru unii dintre acești scriitori, la ora cînd mă influențau, nu-i citisem încă. Influența cea mai certă, cea mai teribilă, a fost a mediului în care am crescut: mediul proletar, în care a face haz de necaz era o condiție de existență.

— Din acest mediu a ieșit volumul dumneavoastră „Bariera“ cu ale sale numeroase personaje, în frunte cu acel admirabil, și unanim elogiât, Nea Vițu. Spuneți-mi: Nea Vițu a existat realmente? I-ați cunoscut personal?

— Am cunoscut mai mulți Nea Vițu, din care a rezultat în roman unul singur.

— Le puteți fi recunoscător tuturor nenumăraților Nea Vițu, care vi l-au dat pe unicul... În rest, purtați cuiva (vreunui scriitor, vreunui critic) vreo recunoștință pentru vreun ajutor pe care vi l-a dat în munca dumneavoastră literară?

— Desigur. Pentru un ajutor care mi-a fost dat într-un mod foarte original. Nici o revistă literară nu mi-a publicat nici una dintre schițele care au alcătuit primele mele două volume. Toate aceste schițe au apărut direct în volum. Dar cînd au apărut, au fost laudate în reviste... de către chiar aceleași persoane care le-au respins.

— Să tragem, din acest fapt, vreo concluzie în privința criticii?

— Bineînțeles, nu. A existat un critic foarte mare: Sainte-Beuve, care a făcut mari greșeli la vremea lui. A greșit cu Balzac, cu Stendhal, cu Baudelaire. Deci unii dintre criticii noștri cred poate că e suficient să greșească în aprecierile lor ca să fie critici mari. Or, cred că nu e suficient. Ați notat?

— Am notat.

— Ați precizat: „unii“ critici?

— Am precizat. Mai spuneți-mi, vă rog: cum explicați alternarea în scrisul dumneavoastră, a lucrărilor satirice cu cele patetice?

— Ca scriitor satiric sesizez anumite laturi negative, dar în condițiile noastre socialiste sint mai din belșug exemplele pozitive, încît n-ai cum să fii unilateral.

— Aceste scrieri alternează astfel în mod spontan, sau ca o normă a dumneavoastră de lucru?

— Dintr-o nevoie, a mea, sufletească.

— În ce privește satira și umorul, care ar fi, după dumneavoastră, definiția lor?

— Nu pot da definiții. Îmi pot exprima asupra unor aspecte, unele opinii. Opinii care ar putea fi considerate nevalabile, dar la care țin. Am, de pildă, o foarte proastă părere despre ceea ce se numește „replica de spirit“. După părerea mea, „replica de spirit“ este, de multe ori, nerăbdarea de-a spune o prostie nouă înainte de-a se termina precedenta.

— Asta, în principiu? sau vă referiți la exemple... concrete?

— Să mă gîndesc. M-am gîndit: vorbesc în principiu.

— Dar... relațiile dintre satiră și umor (în literatură, în teatru, în presă) care ar fi?

— Multe. Felurite. Unele ar fi acestea: dacă umor fără satiră se poate, satiră fără umor nu e cu puțință.

— Și cînd totuși se produce satiră fără umor, ce e?

— Bani cheltuiți de pomană.

— Vă confiez un secret. Și vă rog să nu mai spuneți la nimeni: sint de aceeași părere cu dumneavoastră.

C. CRISTOBALD

— Vă rog să-mi dați condica de reclame!llll

Desen de RIK AUERBACH

Ferestre luminate

Ce frumos se vede seara prin ferestre!
 Parc-ar fi tablouri, împletiri măiestre
 De lumini și umbre, de culori bogate,
 Ce ne-nfățișează oameni în halate
 Stând în minunatele interioare,
 Nu la gura sobei, la radiatoare.
 Vântul despletește firele de ploaie,
 Dar ce cald și bine este în odaie!
 Parcă Grigorescu e aici de față
 Și-a pictat pe pînză un crîmpei de viață.
 Iată o pereche: ea, să te-amezească,
 El din ochi o soarbe ca pe o Fetească
 Și vorbesc într-unul! De cînd stau de vorbă
 Nu se mai ridică aburul din ciorbă,
 Scrum este friptura, însă nu le pasă!
 Ba, găsesc că cina a fost delicioasă...
 Dar aici ce este? E vreo adunare?
 Unii șed pe scaun, alții-s în picioare.
 Se-ambulzesc în grupuri, murdăresc covorul,
 E o întâlnire cu... televizorul.
 Au venit vecinii, rîd și se distrează
 Numai biata gazdă în antrai oftează...
 Ce frumos se vede seara prin ferestre!
 Uite și-o mireasă care-și strînge zestre.
 Rochii, lenjerie, nu-și mai coase fata
 Fiindcă-n magazine se găsesc de gata.
 Însă în caiete, note și conspecte
 Stringe cunoștințe la vreo cinci obiecte.
 La lumina lămpii șade și învață,
 C-o fotografie de băiat în față.
 Termină seralul, intră-n facultate...
 Păi, mai mare zestre, credeți că se poate?
 Încă o fereastră! Tii, ce luminație!
 A primit vecinul azi o decorație,
 Iar acum în casă, se ciocnesc pahare
 Și mereu se-aude: „Ura! La mai mare!”
 A venit tot blocul ca să-l felicite
 Și se angajează unii să-l imite...

Ce frumos se vede, seara, prin ferestre!
 Parc-ar fi tablouri, zugrăviri măiestre...
 Parcă Grigorescu e aici de față,
 Și-a pictat pe pînză un crîmpei de viață!

ȘTEFAN TITA

nota de plată

Mi-au sosit neamuri din provincie. Îmi dă tircoale cumnatu-meu:

— Am auzit că la Athenée Palace e un restaurant excepțional.

— Da, și ce-i cu asta? Îl întreb eu privindu-l pe sub sprîncene, fiindcă simțeam la ce face aluzie.

— Nu-i nimic cu asta. Pesemne că se mănîncă bine.

— Și dacă se mănîncă bine? Ce-i cu asta?

— Nu-i nimic cu asta. Dacă se mănîncă bine înseamnă că pleci sătul.

— Uite ce, cumnate. Vorbește limpede. Ce insinuezi?

— Păi aș insinua niște morun. Mergeți cu mine. Sînteți invitații mei. Fac cinste.

— De ce nu vorbești clar de la început? Mai întîi mă fierbi. Cît pe ce să leșin.

— De ce, nu-ți place morun?

— Îmi place.

— A la grecque?

— A la „faci cinste“.

Și am intrat. Ne-am așezat la o masă. Cinci persoane. Sosește ospătarul. Se înclină.

— Cu ce vă servim?

— Cinci porții de morun à la grecque și două sticle cu vin.

Notează, pleacă. Sosește și servește.

— Altceva mai doriți?

— Nimic.

— Plata, te rog.

Alargă la casă, revine, și pe o tîpsie aduce nota. Cumnatul meu o ia, o citește și se face palid. Plătește și plecăm.

— Ce-i dragă? Îl descos eu pe drum.

— Morunul!

— Ce-ai cu el?

— Acum nu mai am nimic cu el. Dar și-a luat-o în cap.

— Adică?

— Mi-a căzut greu.

— Îl simți în stomac?

— În buzunar... 153 lei cinci porții! Peste 30 lei porția.

— Nu cred să coste atît un morun.

— Nici el nu crede. Dar pesemne au profitat de faptul că dînsul se afla în farfurie la noi și au făcut socoteala fără știrea lui. Dacă nu ne-ar fi servit și vin din cel negru, vărsat, care să mă întărească puțin, cădeam leșinat.

— Vin negru, vărsat? Cînd ți-a servit?

— Adineauri, la masă. N-ai observat?

— Nu!

— Nici eu. Dar uite, e trecut

pe notă. Două sticle înfundate și jumăfate vărsat.

— L-o fi vărsat la altă masă... Înșfac nota și dau fuga înapoi. Chem pe responsabil.

Îi arăt nota.

— Mda, face el, e greșită!

— Cred și eu că e greșită!

— Sigur. Ați mîncat zece porții de morun, nu cinci.

— Cinci, că nu avem stomac de brontozaur.

— Mă rog, cinci. Vă restituim diferența de 100 lei.

— Stai, stai. Noi nu am băut vin vărsat.

— Păcat, e un vin grozav.

— O fi, dar nici măcar nu l-am văzut.

— Nu? Ospătar, adu o sticlă la domnul s-o vadă... Așa...

Poftim. Uitați-vă bine la ea. Ați văzut-o?

— Da.

— Atunci e-n regulă! Socoteala e corectă. Ospătar, du sticla înapoi. Vă salut.

Ca să ne mai răcorim of-ul, intrăm la restaurantul Ambasador. Luăm o gustare. Plătim și plecăm. Pe drum revăd nota. Aici, ospătarul ne hrănise cu zece lei în plus...

— În cite sîntem astăzi? întrebă cumnatul.

— În 10.

— E clar. A adunat și data. Hai înapoi!

— Ce? Nu ți-e bine? Zi mersi că nu ți-a adunat și anul.

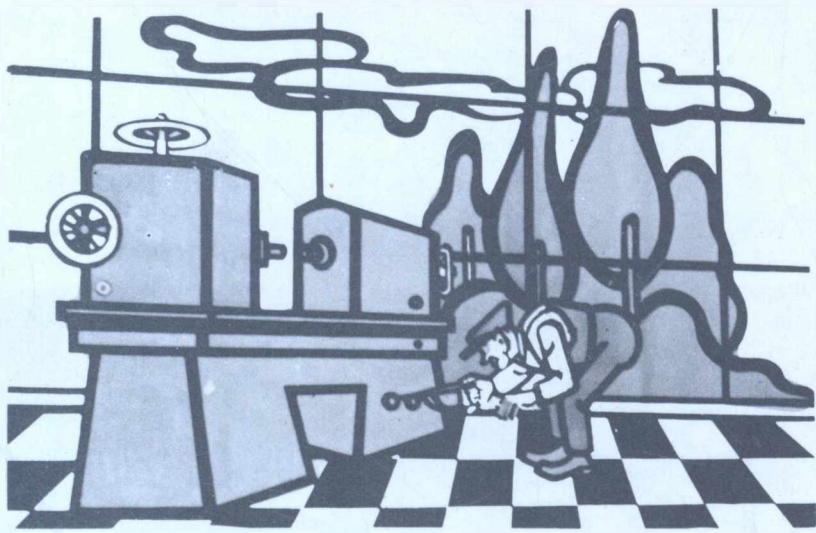
— Ai dreptate. Dacă trăiam în anul unu, merita riscul...

ILIE BARBU

I. DORU

— LAUREAT AL PREMIULUI DE STAT —

SE PLEACĂ DES, DAR NU-I SERVIL

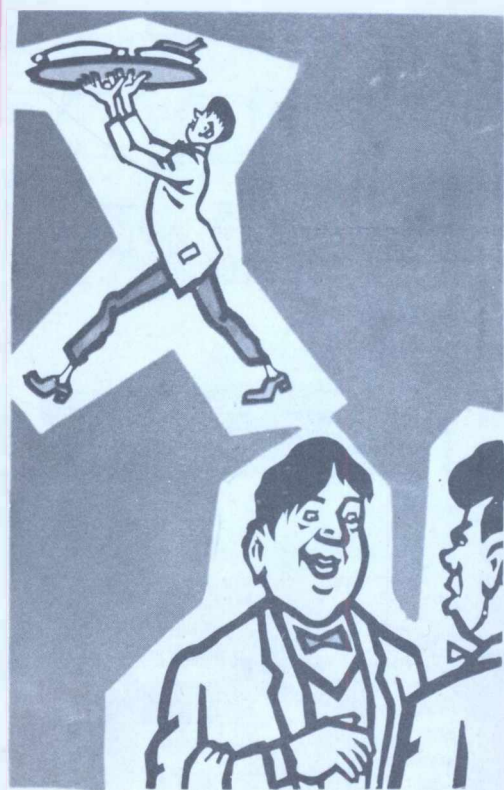
I. DORU văzut de ROSS

— S-au supărat pe mine și m-au trimis
cu cererea la dumneavoastră!

— Dar ce faci în fața oglinzii?
— Îmi fac o critică aspră și vreau să
văd dacă mă impresionează!

— Ce tânăr și ce repede și frumos
servește!
— Ei, n-are încă rutină!

DIN ZONA DOLARULUI

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Paharul cu apă chioară

Unchiul Sam se gîndește din cînd în cînd la bunii săi nepoți din țările Americii Latine. De rîndul acesta, s-a gîndit la Peru. Și-a zis: „Ia să le trimit eu peruvienilor o plească de ajutor!“ și le-a trimis 500 000 pîhărele de hirtie cerată pentru băut apă. Acum peruvienii vor primi toți cîte un pîhărel american, din care vor putea bea cît vor... apă chioară. Pînă cînd? Pînă cînd or simți și ei că li s-a umplut... paharul!

Dolarul salvator

Într-o conferință de presă, președintele S.U.A. a declarat: „Dacă n-ar exista dolarul, ar fi trebuit să-l inventeze cineva“. Asta pentru că, așa cum susțin leaderii americani, dolarul poate salva în orice moment chiar și un stat care altfel s-ar ruina. Președintele n-a precizat însă că tot dolarul poate să ruineze un stat care altfel ar putea fi salvat...

Nu vă apropiați de vitamine, că veți fi împușcat

Nu se știe de ce, NATO are neapărată nevoie să depoziteze un stoc uriaș de medicamente în localitatea Nivelles din Belgia. Firește, dacă NATO are nevoie, Belgia nu s-a opus. În scurtă vreme, s-a instalat depozitul, prevăzut cu inscripția: „Pericol! Domeniu militar! Cine se apropie, va fi împușcat fără somație!“ Nimeni nu poate pricepe de ce trebuie să fie împușcat fără somație dacă se apropie de lăzile cu aspirină și polivitamine. Gurile rele spun că la depozit s-au adus

Desen din „Krokodil“ de L. SAMOILOV

POLITELE

Logică

Un mare bancher crezu într-o noapte că un hoț s-a strecurat în dormitor. Chemă în grabă slugile și dădu ordin să-l caute. După îndelungi căutări una din slugi spuse:

— Stăpîne, căutăm degeaba. Aici, în afară de dv., nu e nici un hoț.

Totuna

Lacheul unui mare industriaș obișnuia să bea foarte mult. Într-o zi stăpînul îi spuse:

— Bînd în felul acesta, cred că de multe ori cazii pe stradă. Cum de ajungi totuși pînă aici?

— Foarte simplu. Port întotdeauna în buzunar cartea dv. de vizită.

Politețe

Într-o familie din Florida, înglodată în datorii, soția se adresa soțului într-o dimineață:

— A venit perceptorul.

— Oferă-i un scaun — răspuse acesta.

— Inutil, dragul meu. El vrea pianul!

Între ei

Un tînăr e acuzat de furt. Avocatul care urma să-l apere îl întrebă:

— Ai bani ca să-ți plătești apărarea?

— N-am nici o lețcaie. În schimb am un „Ford“.

— Foarte bine, răspuse avocatul. Mă mulțumesc și cu el. Ei, acum să vedem ce avem de făcut. Ia spune, ce ai furat?

— Cum ce? Fordul!

apucă durerea de cap. Și atunci, fug. Fug, că altfel ar fi împușcați fără somație!...

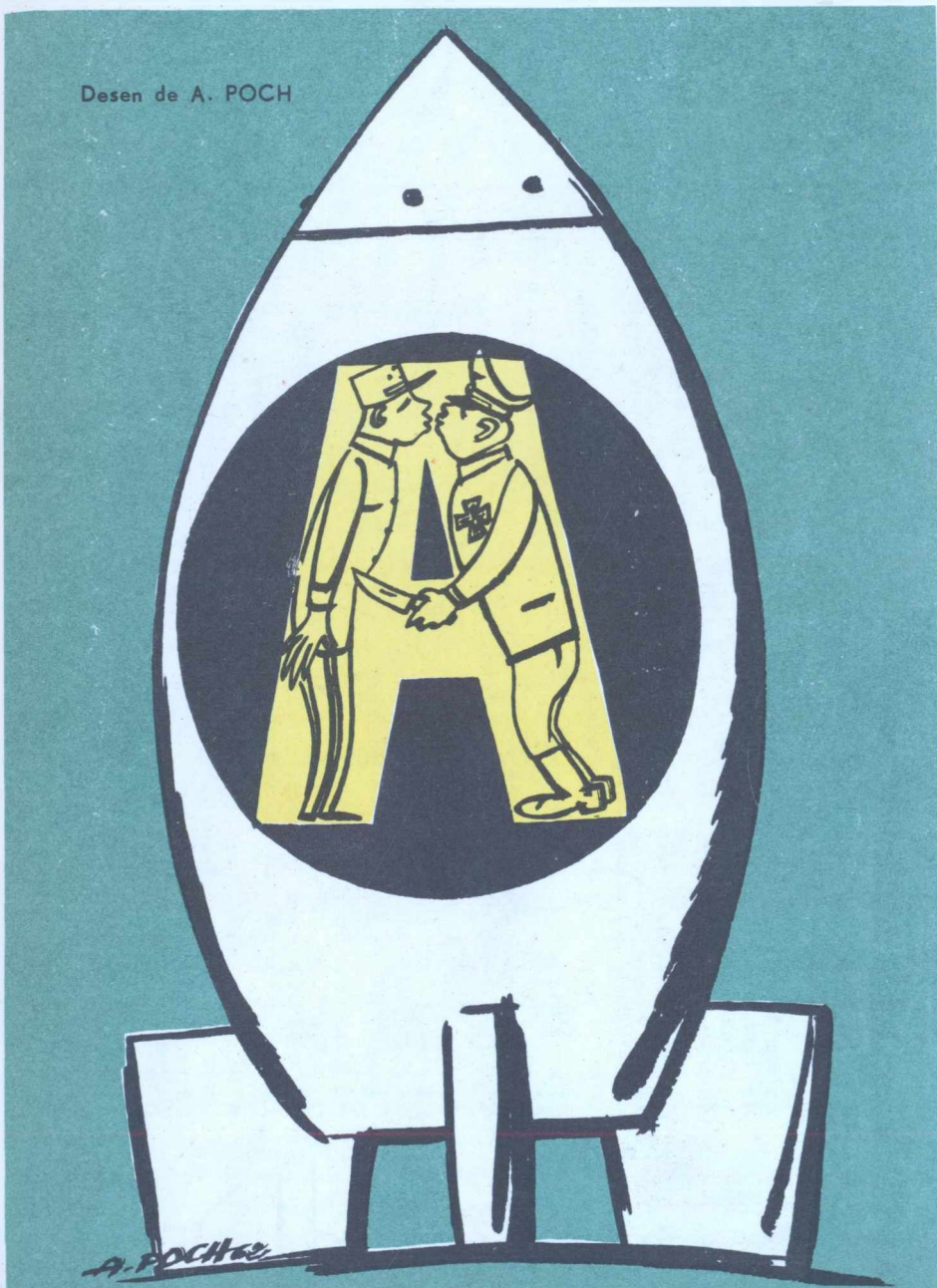
De închiriat... negri

Inchisoarea nu-i o afacere rentabilă. De aceea, nici un bussinesman cu scaun la cap n-ar băga capital într-o pușcărie. De curind însă, autoritățile Republicii Sud-Africane au trecut la... rentabilizarea pușcăriilor. În acest scop, închisorile au anunțat oficial: se închiriază convenabil deținuți negri pentru muncile grele din mine. Nu se specifică pentru cine e convenabil. În nici un caz pentru negri.

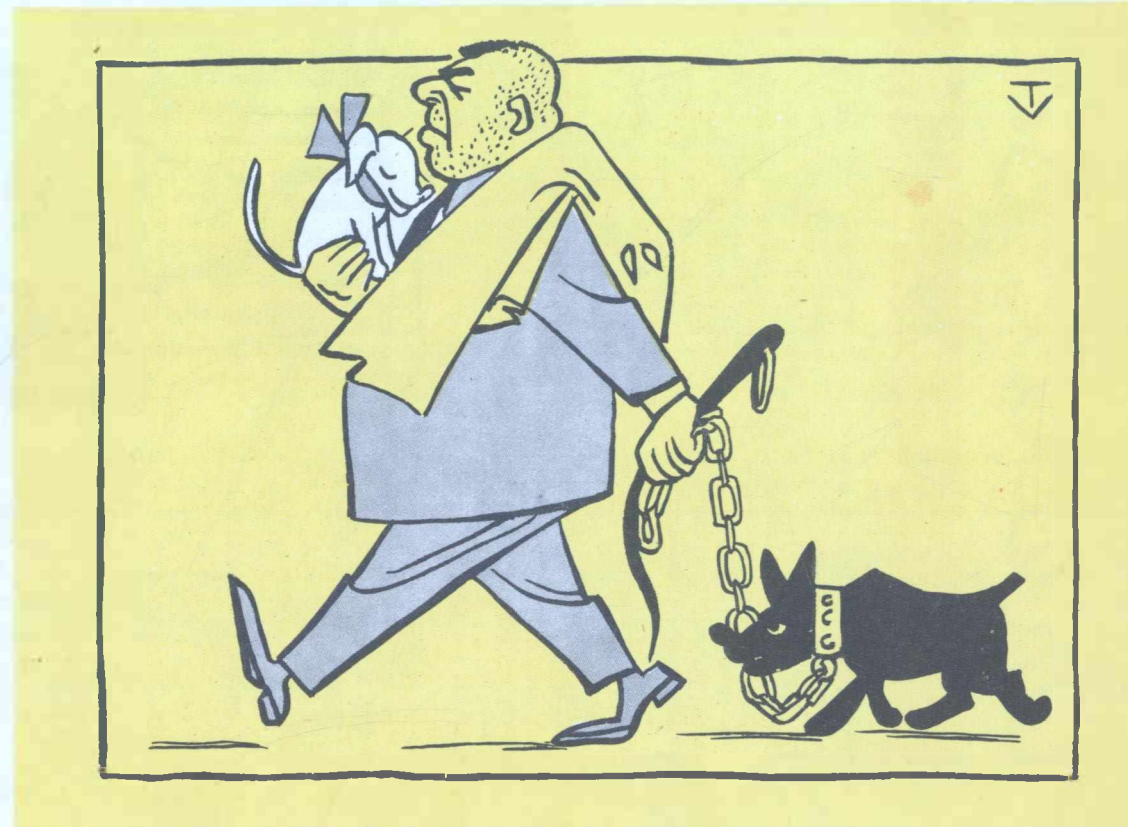
O pensie serioasă!

În Iran, s-au mărit pensiile. Sau, mai precis, s-a mărit pensia, pentru că un singur pensionar din țară beneficiază de această mărire. Norocosul este în vîrstă de numai 22 luni și este pensionar în calitate de fiu al șahului. Pensia junelui pensionar este de 1 300 000 franci francezi pe an. În ce privește ceilalți pensionari din țară, deocamdată nu s-a anunțat nimic. Ce vreți, nu se poate la toți deodată!

Desen de A. POCH

„COLABORARE” FRANCO-VEST-GERMANĂ

RASISTUL LA PROMENADĂ

Desen de V. TIMOC

ȘTIRI ULTRASCURTE

După cum relevă chiar ziarele turcești, în Turcia locuiesc mii de familii în bordeie de pământ, laolaltă cu animalele. Ziarele subliniază că societatea n-ar trebui să permită una ca asta. Dar nu precizează care societate. Probabil că societatea pentru protecția animalelor!

★

O statistică americană a stabilit că, între 1945 și 1962, impozitele au crescut în America cu mult peste 50% pe

cap de locuitor. De fapt însă impozitele n-au crescut pe cap de locuitor. Au crescut pe capul locuitorilor!

★

Pentru a preîntîmpina o răscoală în Mozambic, portughezii trimit acolo mii de parașutiști. Guvernul arată că nu-i nici o pagubă pentru stat să ducă niște parașutiști în colonie. Și nu e. Pagubă va fi la plecarea din colonie, cînd va trebui să-i ducă de acolo...

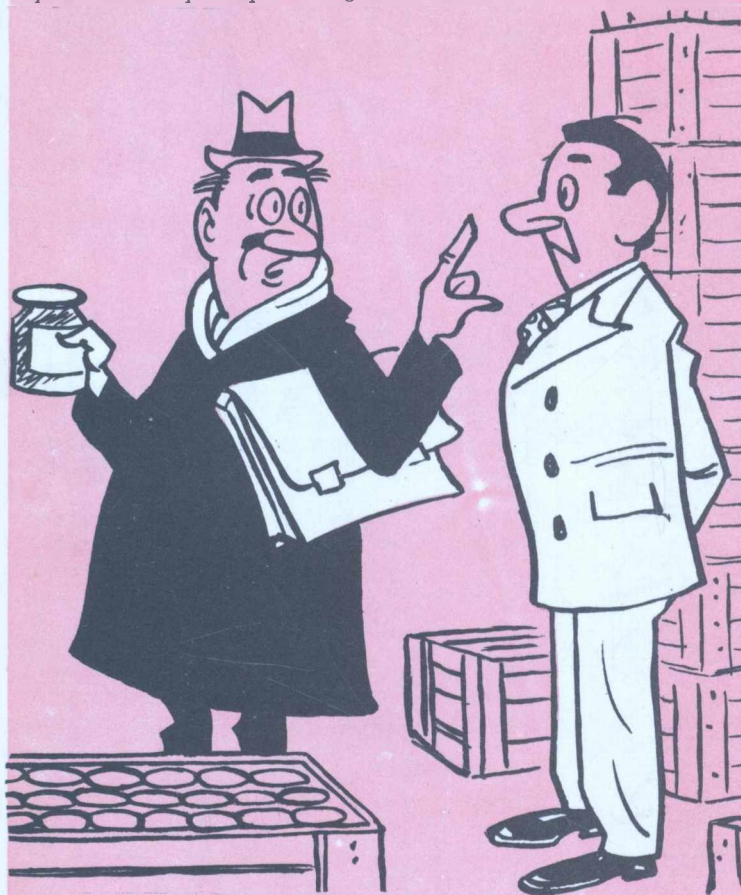
★

În școlile din Germania occidentală, fizica, chimia și geografia nu mai sînt materii obligatorii. Sînt facultative. De altfel, în școlile din Occident nu materiile sînt obligatorii. Obligatorie e taxa!

★

Învățătoarea Choi Yung Ki din Taegu (Coreea de Sud) a leșinat din cauza foamei, în timpul unei lecții. I s-a propus, dacă are bani, să fie dusă la spital. Mulțumesc: dacă avea bani, se ducea la un restaurant și nu mai leșina!

Fabrica de conserve Zagna-Vădeni a livrat la I.C.R.A.-Constanța câteva mii de borcane de dulceată de caise verzi, lemnicificate. Beneficiarul respingându-le, fabrica l-a rugat să i le păstreze în depozit pînă va găsi un alt client.

- Pînă le vindem, vă rugăm să ni le țineți în depozit.
- Dacă vreți să le vindeți, duceți-le la un depozit de lemne!

Desen de FRED GHENĂDESCU

Vreau să tr

L I N I Ș

- Tovarășe contabil, dacă sin-teți bun, semnați aici...

- Ce-i asta?

- Știți, pentru calorifer... Niște reparații... A dat frigul și noi, în cele două birouri de la muncă și salarii, tremurăm...

- Hm... da... să vedem, să vedem...

- Tovarășe contabil, dar e urgent...

- Ascultă, tovarășe, cînd e vorba de bani, nimic nu e urgent. Că eu răspund...

- Bae urgent, că noi tremurăm.

- Uite ce e, dacă nu semnez, tremurați voi. Dacă semnez, tremur eu...

- De ce să tremurați, tovarășe contabil? Cercetați, vedeți dacă-i legal și semnați...

- Să cercetez? E ușor de spus! Și dacă-mi scapă ceva? Cine răspunde? Vine miine unul și mă trage de urechi: „Ce-ai făcut, tovarășe contabil, cu banii statului?”

- Păi există acte, e legal...

- Ascultă ce-ți spun eu: oricît ar fi de legal cînd semnezi, e întotdeauna mai legal cînd nu semnezi...

- Adică e mai legal să tremurăm, decît să ne repare caloriferul ca să ne putem încălzi?

- Și ce-o să vă încălzească pe voi dacă eu intru la apă?

- Dar de ce să intrați la apă, tovarășe contabil? Este contra legii să repari un calorifer stricat?

- Cine l-a stricat?

- E cam vechi. S-a stricat singur!

- Ei vezi? Și eu cui să-i imput stricăciunea? Lui? Caloriferului? Dacă-l strica, să spunem, Popescu, îi imputam lui banii și aveam dovadă că s-a stricat! Dar așa, ce dovadă am?

- Că e frig!

- Ei și? Așa e iarna! E frig! Trebuie să plătesc eu fiindcă iarna e frig? Nu semnez, drăguțule, nu semnez, vreau să dorm liniștit!

- Tovarășe contabil, dar asta e curată birocrație!

- Nu e birocrație, puiele, e sănătatea mea!

- Dar la sănătatea noastră nu vă gîndiți?

- Puneți un radiator electric și gata...

- Dar nu ajunge un radiator electric la două birouri...

- Puneți patru!

- Bine, dar patru radiatoare consumă mult mai mult decît ar costa reparația caloriferului!

- O fi, dar consumă legal! Răspunde contorul, nu răspund eu! Puneți radiatoare! Puneți șase! Puneți opt!

- Dar este mult mai simplu să reparăm caloriferul...

- Uite, să-ți explic! Să presupunem că eu semnez aici și se repară caloriferul...

- Da...

- Vine într-o zi unul și mă întrebă: „Ce-i cu banii ăștia?”

Și eu îi spun: „Era stricat caloriferul, nu mergea! Și s-a reparat!”

Bun. Și el spune: „Pot să-l văd și eu?” Și eu îi spun: „Poți să-l vezi!” Și el se duce și-l vede.

Și ce-mi spune: „Păi văd că nu-i stricat, merge!”

Și eu îi spun: „Acum merge, că l-am reparat!”

Și el ce spune: „De unde știu că l-ați reparat?”

Cînd îmi spune așa, eu îngălbenesc, că știu unde bate, dar tot îi spun: „Păi e clar că l-am reparat,

că altfel nu mergea fiindcă era stricat!” Și atunci știi ce-mi spune el?

- Nu.

- Uite ce-mi spune el: „De unde știu eu că era stricat?” Și m-a pus la pămînt.

- Nu v-a pus la pămînt, că doar toți știm că era stricat!

- Toți știți, dar eu semnez și eu dau banii! Luați, frate, aspirină, ca să trăiesc și eu liniștit!

- Dar faceți forme legale, întocmiți procese-verbale, luați toate măsurile și...

- Iau, iau, dar dacă-mi scapă ceva?

- Să nu vă scape!

- Ușor de spus! Dar oricine e supus greșelii! Și ăla care vine...

ASTENIE de vedetă

Luluca Moft îmi spuse azi: Vai mie!

Am contractat o gravă astenie!

- De unde știi? - Am cel mai bun indiciu, Mă enervează totul, din oficiu.

Că străzile sînt pline de mașini
Că prea e veselie la vecini,
Că cei pe care îi primesc în casă
Se fac că nu văd cit sînt de frumoasă,

Că am cîteva riduri, că mă îngrăș,
Că iau prea rar dejunul în oraș,
Că sună telefonul, că nu sună,
Că nu se mai scriu versuri despre lună.

De-ai ști tu cît de mult mă enervează
Că prea de timpuriu se înserează,
Că-i cald, că e răcoare sau că plouă,
Că patru și cu cinci fac numai nouă...

Cît despre zgomote nici nu mai spun:
O ușă-mi pare bubuit de tun
Iar mîngiile puștilor în stradă
Îmi par adevărată canonadă...

N-am reușit atunci să mă împiedic
Ca să nu-i spun: - Arată-te la medic!
Că astenia asta are leac!
Dar ea sări în sus: - Ce-mi spui să fac?

Mă enervezi, simt că-mi plesnește țeasta!
Se poate să-mi propui una ca asta?!
Păi astenia în Apus se poartă
Și tu-mi ceri să renunț la ea? Nici moartă!

ANGELA CHIUARU

— Dacă ăla care vine va spune așa, înseamnă că e tot un birocrat ca și...

— Ca și cine?
— Ca și alții! Și poate nu vine chiar ăla!

— Și dacă vine chiar ăla?
— Tovarășe contabil, dacă toți ar proceda ca dumneavoastră, „mai bine nu fac asta, mai bine nu fac aia, ca să trăiesc liniștit“, nu s-ar mai face nicăieri nimic! Un om trebuie să fie capabil să-și ia o răspundere în munca lui!

— Da, să-și ia, dar de ce să-și ia numai ca să-și ia, când merge să nu-și ia, dacă nu e obligat să-și ia!

— Dar dumneata ești obligat să-ți dai răspunderea și să semnezi!

— Cine mă obligă?
— Noi, că tremurăm!
— Voi nu mă puteți obliga, că nu sunteți for superior! Dacă tremura forul superior, era altă chestie!

— Dar a semnat și tovarășul director!

— A semnat, dar uite ce-a scris: „Să rezolve tovarășul contabil“. Să rezolve! Pricepi? Și eu rezolv! Nu semnez!

— Și noi ce facem?
— Stați și voi îmbrăcați. Nu vă e rușine? V-a dat statul paltoane în rate? V-a dat! V-a dat aspirine? V-a dat! V-a dat radiatoare? V-a dat!

— Dar dacă răcim?
— V-a dat policlinică? V-a dat! V-a dat doctor acasă? V-a dat! V-a dat concediu medical cu plată? V-a dat!

— Dar dacă vine vreun ger ne putem îmbolnăvi grav!
— V-a dat pensie? V-a dat! V-a dat tot? Ce mai vreți, mă?

— Statul ne-a dat toate astea ca să fim sănătoși, nu ca să ne îmbolnăvești dumneata!

— Eu vă-mbolnăvesc? Voi distrugeți caloriferele și eu vă-mbolnăvesc? Nu mai stau de vorbă! Demagogule!

.....
— Bună ziua, tovarășii! Ei, cum merge treaba la muncă și salarii?

— Merge, tovarășe contabil.

— Vedeți, măi băieți? M-ați înnebunit în fiecare zi cu reparația caloriferului, că de ce nu semnez, că de ce nu dreg, că de ce nu fac! N-am făcut eu bine că n-am semnat? Ce, vă e frig?

— Nu.
— Nu e cald?
— Ba e cald.
— Păi vedeți?

Vântul care intra prin fereastra deschisă făcea să fluture foaia din calendar pe care scria: 12 mai!

SADI RUDEANU

Unii actori cultivă stilul declamator

— Te iubeeeeesc!
— Mai încet, că te aude mama.
— E alături?
— Nu. La... Ploiești!

Desen de AL. CLENCIU

P e t i ț i e

Vă scrie subsemnatul agronom,
Punând speranțe-n cererea aceasta:
Vă rog să țineți seama că sînt om,
Lăsați-mă să stau unde-i nevasta.

Azi mi-a ajuns răbdarea la scadență,
Că asta nu mai este căsnicie,
Să-mi faceți supa prin corespondență.
Rog deci să fiu lăsat lângă soție.

Cînd intru-n casă, prăfuit de drum,
Cu geamantanu-n mîină, ăla micu'
M-anunță ca pe-un musafir acum:
„Mămico, a venit nenea tătucu!“

M-am informat, vă scriu deci pus în temă,
Știu că mai e un post neocupat.
Aș vrea să fiu definitiv pe schemă
Acolo, lângă soață încadrat.

Prezența mea acolo-i necesară,
Acolo știu precis: am ce lucra,
De-aceea vreau să fiu mutat la țară
Acolo unde-i agronom și ea.

O. CONSTANTIN

Spiritualul Bernard Shaw, plimbîndu-se într-o zi pe stradă, fu oprit de-un oarecare:

— Iertați-mă, domnule — spuse acesta. Parcă v-am mai văzut pe undeva.

— E foarte posibil — răspunse umorisitul. Obişnuiesc să trec foarte des pe-acolo.

★

Jean Jacques Rousseau spunea unui cunoscut:

— Eu am renunțat la prietenia a doi bărbați: unul pentru că nu mi-a vorbit niciodată despre el, altul pentru că nu mi-a vorbit niciodată despre mine.

★

Molière era bolnav de cîteva zile. Îngrijitoarea îl anunță că a venit medicul.

— Spune-i, răspunse Molière, că sînt bolnav și nu primesc pe nimeni.

★

Cunoscutul scriitor Jérôme K. Jérôme telefonă într-o zi la o casă de asigurare:

— Aș vrea să-mi asigur casa. Aș putea să o fac telefonic?

— Vă trimit imediat un agent de asigurare, răspunse directorul.

— Da, dar mai repede, deoarece casa a început să ardă, strigă Jérôme.

★

Marele actor Josef Kainz fu invitat odată de directorul unui teatru să joace într-o seară rolul lui Hamlet pentru o sumă derizorie. Acesta îi trimise un bilet:

„E în interesul rolului pe care m-ați chemat să-l interpretez ca să refuz propunerea dv. Hamlet nu are voie să fie într-adevăr nebun!“

★

Celebrul pictor Van Dick se întîlni cu un fost coleg care-i mărturisii că s-a lăsat de pictură pentru a începe niște afaceri în care cîștiga foarte mult.

— Așadar — zise el — i-am spus artei, pur și simplu: adio!

— Arta îți mulțumește! răspunse pictorul zîmbind, și plecă fără să-i mai dea o nouă întîlnire.

— Praful ăsta e aici de două luni!
— Și cu ce-s de vină, că eu sînt aici doar de o lună...

Desen de HORIA ȘTEFĂNESCU

MODEST CEL MARE

Mai rar om modest ca șeful meu de serviciu. E atât de modest, încât nici măcar „tovarășe șef“ nu ne îngăduie să-i spunem, ci simplu: „tovarășe Micu“.

Nu ridică niciodată glasul, chiar atunci când subalternii îl supără, nu repede pe nimeni, nu cere nici măcar unui curier să facă un drum pentru el. Îmi amintesc chiar de un asemenea caz:

— Tovarășă Aspasia, s-a adresat el curierei, ai cumva treburi în oraș? Vreun drum la minister, la centrală?

— Nu am, tovarășe șef.

— „Tovarășe Micu“, rectifică dinsul sfios. Credeam că duci o adresă, ceva, și te-aș fi rugat să-mi cumperi câteva sandvișuri. Să cobori anume pentru mine nu îndrăznesc să-ți cer. A, stai! Mi-am amintit. Am un plic urgent către centrală. Și peste drum de centrală e un „Comaliment“.

Răscolind prin sertare, tovarășul Micu scoase la iveală un cartonaș:

— Tovarășă Aspasia, asta e o invitație. O predai tovarășei Adela.

— Dar e o invitație pentru Festivalul din 20 octombrie...

— Da, atunci însă am uitat să i-o trimit și nu vreau să am la mine lucrări restante. I-o duci urgent. Și cu ocazia asta, adăugă el sfios, îmi cumperi două cornuri cu mac, trei chifle cu sare, o piine albă, juma' de brinză și un sfert de halva. Și dacă nu te superi, m-a rugat soția și trei cutii cu ghiveci... Dar în primul rând invitația, celelalte sînt pe planul doi.

Și întinzîndu-i modest banii, roși pînă în vârful urechilor.

Într-o dimineață, l-a chemat directorul adjunct:

— Tovarășe Micu, după-masă la șase e o ședință la minister. M-am gândit să te trimit pe dumneata.

Tovarășul Micu lăsă capul în jos, roșind ca un adolescent la prima întîlnire:

— Vai, tovarășe director, vă mulțumesc fiindcă v-ați gândit la mine, dar nu merit în

primul rînd eu această cinste. Avem șefi de serviciu mai capabili. N-aș vrea să se spună că eu...

— Să încetăm cu modestia asta exagerată! Ce să se spună?...
— Tovarășe director, cite nu se pot spune? Că încerc să mă impun forurilor din minister...

— Păi, să te impui, de ce să nu te impui?

— Aveți dreptate, îngînă Micu, dar modestia nu-mi îngăduie să mă impun de sus în jos. Permiteți-mi să încep prin a mă impune de jos în sus. Eu l-aș propune pentru ședința de după-amiază pe Grigoriu. E un bun funcționar. Merită să-l ridicăm.

În aceeași clipă, în birou apărură secretara:

— A, tovarășe Micu, bine că te văd. Cele două bilete pentru spectacolul de după-amiază nu mai sînt valabile. Spectacolul probabil se amină...

Tovarășul Micu roși modest pînă la rădăcina părului și continuă netulburat:

— Tovarășe director, eu nu am nimic împotriva. Dacă doriți să mă impuneți pe mine... Mai cu seamă că Grigoriu... Vă salut, tovarășe director. Eu, în orice caz, o să fiu la minister de la ora patru. Să iau cuvîntul?

— Dacă crezi că e nevoie...

— Păi în mod ierarhic, dumneavoastră credeți mai bine decît mine ce e nevoie și ce nu. Eu sînt o fire emotivă. Dacă iau cuvîntul mă fisticesc, mă bilbii... D-ai ziceam să vin de la 4, poate fac o repetiție, două...

Prea vreți să mă impuneți dintr-odată!... Și dacă spectacolul nu se amină? hă-măji el pentru sine.

— La patru, tovarășe director, sînt la minister.

Într-o zi, la ora trei, tovarășul Micu tocmai pleca spre casă. Jos, la ieșire, se întîlni cu directorul:

— Urcă, tovarășe Micu, te conduc acasă cu mașina.

— Exclus, roși Micu. Am abonament la tramvai. Eu nu am asemenea veleități... dacă însă... sau nu, lăsați...

— Ei, spune!

— Dacă... se bilbii dinsul... O, nu, dar ar fi o îndrăzneală...

— S-aud, omule!

— Dacă mi-ați permite s-o aduc pe soția mea și pe copiii, de la părinți, acasă...

— Cu plăcere. Și dacă mai ai uneori nevoie...

— Nu, nu... nevoie am eu, dar nu o să îndrăznesc, cînd statul ne-a pus la dispoziție troleibuze, tramvaie, getaxuri...

— Tovarășe Tache, mă lași acasă, apoi transporti familia dumnealui de la părinți, acasă...

Părinții locuiau la Brașov, și tovarășul Micu la București: E drept că mașina nu

a făcut decît două drumuri, întrucît erau de cărat și bagaje, dar poți să nu respecti dispozițiile directorului? Și apoi, după aceea, la Ploiești și Rm. Sărat mașina a plecat după orele de serviciu.

Deunăzi intră în biroul nostru tovarășul Ilarie, directorul. Tovarășul Micu se pierdu cu totul.

— Ce-i cu dumneata? observă directorul.

— Modestia, tovarășe director-general...
— Negeneral, rectifică Ilarie.

— Lăsați, și dumneavoastră tot din pricina modestiei. Dar am auzit eu...

— Lucrările cum merg, tovarășe șef?...
— „Tovarășe Micu“, rectifică el, roșind discret. Eu zic să-i întrebați pe colegii mei din birou cum se prezintă situația. Știți, eu, modestia...

— Ei, cine se înscrie la cuvînt? întrebă directorul. Unul mai puțin modest.

— Eu, făcu Grigoriu. Știți cum merge secția noastră, tovarășe director? Modest vorbind, merge mizerabil... Pe tovarășul șef...

— Tovarășul Micu, interveni Micu, sfios.

— Pe tovarășul Micu nu-l interesează decît chestiunile personale.

Pentru întia oară tovarășul Micu nu se mai făcu roșu. De modestie se făcu alb...

— Cred că tovarășul Grigoriu exagerează, rosti domol tovarășul Micu. Regret că nu pot lua și eu cuvîntul, întrucît sînt o fire emotivă, mă fisticesc, mă bilbii. Secția noastră, e drept că șchiopătează, că am rămas în urmă cu lucrările, dar eu nu mă preocup de chestiuni personale, chiar dacă întîrzii, chiar dacă trimit mereu curierii după cumpărături, chiar dacă am încercat să...

— Dar nu te fisticesti deloc și nici nu te mai bilbii, băgă de seamă directorul.

— Și mai am ceva de adăugat, rosti Grigoriu. Tovarășul Micu...

— Tovarășul șef, rectifică Micu.

— Nu, nu, a spus bine Grigoriu, interveni directorul. Tovarășul Micu, nu tovarășul șef... Și cu asta ședința și modestia noastră s-au terminat...

I. AVIAN

EPIGRAME

Unii factori poștali nu-și fac datoria
*Socotesc că e normal
Să adaug concluziv:
Asta nu-i factor poștal,
Asta-i factor negativ.*
Lungu Ovidiu — Deva

Unui somnoros
*A prins vecinul meu, pescarul,
Un somn ce depășea cîntarul...
Cunosc pe unul, i-am zis eu
Ce are-un somn... cu mult mai greu!*
S. Horoveanu — Iași

EPITAFURI

Unui compozitor
*La concertul de aseară
A șoptit vecinul meu:
— Cu-așa muzică ușoară
Timpul trece foarte... greu!*
Nic. Pasăre — Craiova

Unei casierite care se supără cînd îi cerei restul.
*În zadar ou vorba sari,
Ea, te fulgeră pieziș:
„Cînd toți fac doar lucruri mari,
„Am eu timp de... mărunțiș?”*
Valeriu Popovici — Brăila

Unui „subtil“
*Am izbutit, trudind pe brînci,
Din vers să-ți deslușesc chemarea:
Simțirea, gîndul, nu-s adînci,
„Profundă“ e doar exprimarea.*
J. Spirescu

EPIGRAME

Unui servil
*Funcționarul tău e stofă bună,
De-aceea cred că funcția-și păstrează;
Îl tăvălești mereu de-aproape-o lună
Și totuși dinsul nu se... șifonează.*
Aurel Iordache — Găești

Unui gestionar
*Lipsuri dacă are-i clar!
Nu-s la el, ci la... cîntar!*
C. Aurel

Pe bază de COMANDA

Micro - piesă în patru acte.
Adaptare după bonul de comandă
nr. 2332/62

DECORUL: Centrul de comandă pentru încălțăminte din strada Agricultori, nr. 150.

REGIA: Cooperativa „Stăruința”, de care aparține respectivul centru de comandă.

LUMINI: Foarte multe. Cu toate acestea nu se vede pic de interes.

COSTUME: Fiecare cu al lui.

ACTUL I...

... în care este vorba despre cineva care s-a exprimat: „Aș vrea să-mi comand o pereche de pantofi”. Drept care responsabilul centrului l-a poftit pe scaun, i-a luat măsura, a notat modelul și gata... Incepe

ACTUL II

— E-n regulă! Aveți bonul de comandă 2332! Să-l purtați sănătos pînă cînd vor fi gata pantofii. Asta înseamnă, trei săptămîni.

— Bine, am plecat. Dar vor fi precis gata pantofii?

— Se poate? Noi nu purtăm oamenii pe drumuri ca... O.N.T.-ul, că specificul nostru e să facem pantofi, și nu excursii.

ACTUL III

(după trei săptămîni)

— Am venit să iau pantofii comandați acum trei săptămîni.

— Aștia-s! Încercați-i! Cum vă simțiți?

— În general, mă simt bine.

Dar acum mă dor picioarele.

— Aveți reumatism!

— Aș! Mă strîng pantofii.

— Nu vă alarmați! Vă luăm din nou măsura, ne indicați din nou modelul și gata.

— Gata comanda, dar pantofii?

— Peste patru săptămîni, și fiți fără grijă. Îi facem „pe picior”.

— Vedeți însă, să fie al meu!

ACTUL IV

(după patru săptămîni)

— Am venit să iau pantofii, comandați a doua oară acum patru săptămîni. Să vă dau bonul!

— Ce să fac cu el? Bonuri am destule!

— Totuși, poate îi găsiți mai ușor. Am comanda 2332!

— A! 2332? Comanda asta nu e nici în raft, nici în atelier, pentru că s-a pierdut, și pe această bază pantofii comandați n-au fost lucrați.

— Și eu ce fac?

— Dacă tot sinteți aici, mai faceți o comandă. Vă luăm măsura, ne indicați modelul și gata!

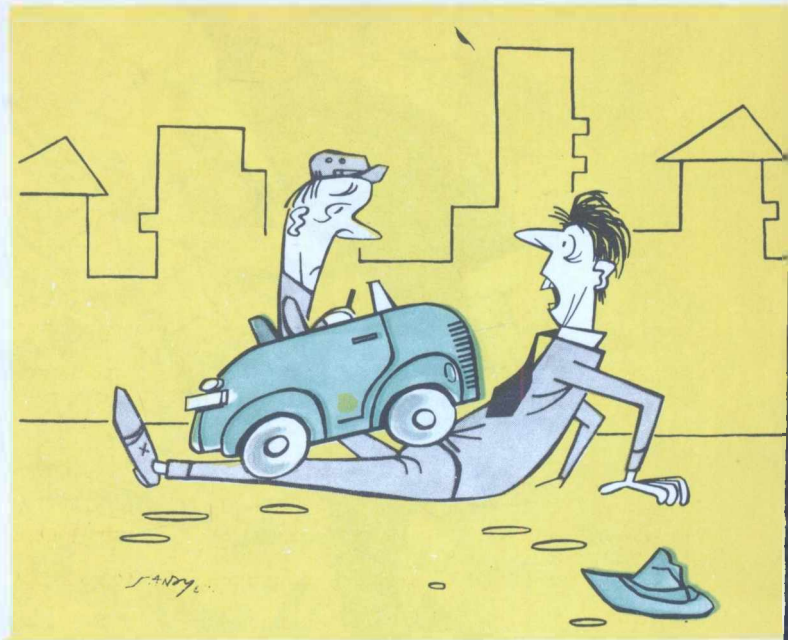
— Iarăși?? Formidabil! N-am mai pomenit una ca asta!

— Nici să nu mai pomeniți!...

CORTINA

(Nu cade. Așa că... scena se vede bine)

DAN MANOLESCU

PIETONUL: — Îți spun pentru ultima oară, ori pleci, ori mă scoli!

Desen de AL. STOLARCZEK

Sportivul

Îl vezi trecînd pe stradă adesea îmbrăcat
C-un trening mai albastru ca cerul, minunat...
În mina stîngă ține, ca pe-o uriașă pară,
Un sac de sport. În dreapta, aripa-și desfășoară
Un ziar sportiv, firește, pe care l-a citit.
E „Sportul”, pentru dînsul tovarăș nelipsit!
Din el cu sete soarbe comori de amănunte
Pe care le păstrează meticolos sub frunte
Și cînd îi vine bine asupra ia abate
O grindină de nume străine și de date,
Recorduri și recordmeni din sporturile toate.
Și mii de mărunțisuri îți poate înșira:
De bea cafea cu lapte sau numai a cafea
Cutare-atlet din Chile, sau ce tendon

și-a-nțins
Celebrul Kopa... Cine pe Oaidă l-a împins
În meciul cu Petrolul din mai cincizeci și nouă
Precis la ora patru și douăzeci și două!...
Desigur cu arbitrii e-n dezacord total:

— „Nu se pricep săracii la sport, e un scandal
Ne-asigură flăcăul, energic, bătaios,
Din cincizeci de decizii dau patruzeci pe dos!”
Te miri ce multe știe, la treningu-i privești,
La sacul sport, pe urmă admirativ gîndești:
— Grozav flăcău! Un lucru îi mai lipsește

doar:
Să practice și dînsul un sport, un sport
măcar!

MIHNEA MOISESCU

La biblioteca din stațiunea balneară Singeorz-Băi
n-au mai fost aduse cărți noi de aproape doi ani.

Desen de C. CRĂCIUN

— Scuzați, eu căutam o bibliotecă, nu un anticariat!

EPITAFURI

La portretul unei lichele
Povestea chiar că are haz:
Celui ce umblă cu tertipul
Cum i se poate picta chipul
Cînd n-are nici un pic de-obraz???

Gheorghe Chirilă — Anina

La înmormîntarea unui bețiv
Comenta la-nmormîntare
Asistența-ndurerată:
— Merg pentru prima dată
Pe o singură cărare.

Anton Corneliu — Tecuci

EPIGRAME

Unui instrumentist de muzică ușoară,
băutor
Grozav îi place melodia
și-o exersează regulat;
dar după cum am constatat,
mai mult îi place... bateria.

C. Mircea

Epitaf unui decăzut
Zace-ngropat de astăzi dimineață...
Colegul meu e totuși norocos:
În groapă-aici e mai la suprafață,
Că-n viață coborise mult mai jos.

A. I.

Unui șahist
Oricit i-ai face analiză,
Pe asta n-o mai scoți... remiză!

Unui motociclist
Lui i-a servit drept epitaf
Un falnic stilp de telegraf!

EPITAFURI

Rebusistului
Intrat-a în eternitate
Cu mîinile... încrucișate...

Unui birocrat
E fericit că doarme-n vale,
Cu toate formele legale!

Unui centru înaintaș
În meciuri n-a marcat nicicum,
C-așa i-a fost se vede soarta;
Numai pe ultimul lui drum
...A nimerit și dînsul poarta!

Aurel Codreanu

— Dar, vă rog... ce pantofi căutați dv.??
— Pantofii mei!!!...

TREI DOAMNE

și... uneori pot fi trei domni

Să începem cu aceștia din urmă. Eroii comediei noastre sînt niște locatari. Acțiunea se petrece în fața blocului, unde își petrec timpul și eroii noștri. Autorul, scriind din capul lui, îi lasă pe eroi de capul lor, de care cap eroii n-au cum se folosi, ei avînd doar guri, și încă în stoc supranormativ. Cînd va veni rîndul interpretelor, ele se vor strădui să spargă norma, lucrînd la cite patru guri odată.

TIMPUL I:

seara, între cinci și șase

Eroul nr.1 (cătore un trecător care s-a apropiat de grup): Căutați pe cineva?

Cetățeanul: Vă rog, nu locuieste aici Maria Popescu?

Nr.2: Care Popescu, că avem aici vreo patru?

Nr.3: N-o fi cîrna de la Scara M?

Nr.1: Persoana pe care o căutați e tînără sau mai în vîrstă?

Cetățeanul: Tînără... 32 ani.

Nr.3: Nu e cîrna. Aia a sîrit de 40.

Nr.2: O fi blonda de la trei, Scara 1.

Nr.1: Aș! Nu e blondă, e spălăcită, și apoi... (cătore cetățean) E blondă?

Cetățeanul: S-ar putea... Știți... exact n-aș putea să vă...

Nr.3: Fugi, nene, blonda dumitale a trecut de 50. Te uiți la păr?

Nr.2: N-o fi avînd chiar 50... Oricum, se ține bine.

Nr.1: Nu se ține... O ține. Parcă voi nu știți (cătore cetățean). E funcționară?

Cetățeanul: Funcționară!

Nr.3: O fi aia de la demisol, aia vopsită „sineală“, aia care umblă cu plasele căptușite să nu vezi ce cumpără de la piață.

Nr.1: Nu vezi, dar pe ea o auzi, că bate trei difuzoare și cinci ferăstrae circulare.

Cetățeanul: Nu cred să fie... nu...

Nr.1: Nu crezi dumneata, dar noi ce păzim aici? Ce „cernem“

toată ziua? E „supersonica“, cum îi spunem noi, aia care umblă cu cumpărăturile în mină să vadă toată lumea ce cumpără.

Cetățeanul: Am uitat să vă spun că e căsătorită cu un inginer și are un copil de trei ani.

Nr.3: Gata! Cîrna ei Boaxal o știe toată lumea că...

Nr.2 (cătore cetățean): Dar dumneavoastră cine sînteți?

Cetățeanul: Sînt din Vaslui... Fratele ei... (eroii se privesc între ei și se prefac că au uitat textul. De altfel, ca în Comedia dell'arte, — aproape că nici nu există text: e improvizație...)

TIMPUL II:

(eroii au timp berechet)

Nr.1: Și dumneata crezi că e frate? Nu seamănă.

Nr.2: Are frați cam mulți... O fi avînd mamă eroină.

Nr.3: S-o fi reparat țeava la 6?

Nr.1: Cînd s-o repare, dacă joacă toată ziua table?

Nr.2: Țeava stricată nu era la 6, ci la 5! Table joacă aia de la 7 și nu joacă table, ci șah.

Nr.3: Ai văzut că aia înaltă de la scara M nu mai pleacă împreună cu T.?

Nr.1: S-au certat. El i-a cerut ceasul înapoi.

Nr.2: Păi dacă a tăiat cocoșul? Ea și l-a cumpărat ca să-l ia în excursie, iar el s-a bucurat că are cine să-l trezească din somn, că are somnul greu și-l trezeau de la telefoane, cu taxă. De bucurie că-l scoală cocoșul, i-a dăruit ei ceasul. Luni a întîrziat...

Nr.3: ...pentru că ea a tăiat cocoșul duminică și l-a luat în excursie.

Nr.2: Aș! nu s-a dus în excursie. A fost la „Cina“ cu „celălalt“.

Nr.1: Ai fost și dumneata la „Cina“?

Nr.2: Ce să caut la „Cina“? Eu nu mă mișc de aici.

Nr.3: Dar vecina dumitale mai face vocalize?

Nr.2: Nu mai face. A făcut doi gemeni și are muzică pe trei voci.

Nr.1: De ce pe trei?

Nr.2: Pentru că și ea cîntă cînd îi adoarme. Și-a luat și radio ca să obișnuiască copiii cu muzica.

Nr.3: Dar „vărul“ cu chitara mai vine la cea de la 3?

Nr.2: Nu mai are chitară. Și-a luat mandolină. Toată ziua: „Mandolina mea...“

Nr.1: Păi de ce i-ai dat-o?

Nr.2: Ce să-i dau?

Nr.1: Mandolina dumitale...

Nr.3: Așa-i spune cîntecului... Mandolina asta are magnet.

Ai văzut-o pe sora care vine, chipurile, să-i facă injecții?

Nr.1: Sora nu vine la el. Vine la violonist de ia lecții, că l-a cunoscut astă-vară la Snagov.

Nr.2: N-avem nici un violonist în bloc. Întreabă-mă pe mine că știu și ce mîncă fiecare.

Nr.3: Dumneata ții cartea de imobil?

Nr.2: Dar ce păzesc aici? Ochi n-am? Dumneata ai văzut ce pește i-a adus brunetei de la opt? Un somn de opt kilograme.

Nr.1: Fugi, nene, cu peștele... Era un crocodil din „plastic“ pentru copii. I-l promisese cumnatul ei încă din vară și i l-a dat acum.

Nr.3: Lăsați, frate... că dacă și noi între noi ne contrazicem, nu mai are nici un haz. Hai mai bine să luăm niște anghinare. Sînt bune la ficat. Și-i luăm și autorului.

Nr.2: Lui de ce să-i luăm?

Nr.3: Combate și... fiereal

(nu cade nici o cortină: cade noaptea! Eroii fac bine că se retrag. Ar face și mai bine dacă n-ar mai apărea...)

S. M. RUSU

STELIAN FILIP

La birou

*Era colegul nostru ideal:
Venea în fiecare dimineață
Cu același zîmbet înflorit pe față
Și ne băteau pe umeri, cordial.*

*Rideam de cîte-o glumă îndrăzneță
Făcută constructiv și amical
Dar, ceea ce era esențial,
Munceam cu drag, ne bucuram de viață.*

*Acuma însă intră încrunțat
Și-ncearcă, parcă, să ne-arate nouă
Că tot mereu îi ninge și îi plouă.*

*Nici mîna cu colegii n-a mai dat
Și nici de glume nu mai are chef:
De două zile-ncoace — este șef!*

VICTOR HILMU

Scolarul

*— De-o oră mizgălești atîtea coale
Ca să transcrii cuprinsul unei teme
Și să rezolvi oreo cîteva probleme
Cu numere întregi și zecimale.*

*Azi n-ai avut atîtea teoreme
Și totuși treaba merge prea agale
Că pierzi un ceas cu niște radiale...
Ce naiba ai făcut atîta vreme?*

*Nu poți înscrie-n cerc un exagon?
De ce la rusă n-ai tradus bucata
Și nu l-ai conspectat pe Fenelon?*

*...Că vine Puiu de la stadion
Și lecțiile încă nu sînt gata!
(Întrebă mama, cam răstit, pe tata)...*

DE LA CEI MICI, PENTRU CEI MARI

(poezii, recitate de copii)

I

*Pe cer sînt foarte multe stele...
Însă nici una 'dintre ele
N-are talentul mamei mele!*

Recită:
Odrasla lui... Zozo Rolmare,
actriță cu viziuni... stelare!

II

*Pisicuță, pis, pis, pis,
Te-am visat azi noapte-n vis...
Te spălăm, te pieptănam,
Și cu lapte te hrăneam...
Căci ne-aduce tata-mare,
C-are plus de la vinzare...
Însă lapte dacă-ți dau,
Să nu sufli nici un „miau“,
Că răstorni atunci capacul...
Și ne ia la toți caimacul...
Iar eu, fiind nepriceput,
Voi primi lapte... bătut.*

Recită:
Nepoțelul lui... Stamate,
responsabil la lactatul

P. conf. S. HOROVEANU

BOLNAV...

de nimic

— Ce faci, Nicule?
— Uite, alerg la doctor, Ale-
cule.

— Dar ce ai?

— Am o invitație pentru
Piatra Neamț. M-a poftit cum-
natul să vizitez Biczul.

— Și suferi de ceva?

— Tocmai la asta mă gin-
deam; ar trebui să sufăr de ceva.
Las' că găsesc eu. Că doar pentru
asta ne-a dat Dumnezeu ficat:
să se inflameze. Pentru asta
avem apendice: să ne doară.
Pentru asta ne-a dat Dumnezeu
sănătate: să ne îmbolnăvim. Îmi
trebuie un concediu. Vorba ceea:
„Ziua bună se cunoaște după con-
cediu“. Te-am salutat.

.....
— Tovarășe doctor, mă doare
aici, și aici și dincolo.

— Respirați adînc și spuneți
33!

— Nu, tovarășe doctor, eu am
nevoie numai de 18, plus dumi-
nicile, cam atît am socotit eu
că-mi trebuie, ca să mă refac.
— Știi, plec în munți, aer curat,
poiene, turme de oi, tălângi...
vorba poetului: „Pe-un picior
de plai să bei și să stai... Mioriță
lae“...

— Lăsați exemplificările și
stați liniștit să vă iau tensiu-
nea... 12 cu 6, foarte bună!

— Nu-i bună deloc, fiindcă eu
vă rugasem 18 plus 3! Înseamnă
că-mi mîncăți trei zile și s-ar

putea ca tocmai ele să-mi fie
leacul...

— Unde munciți?

— La o cooperativă de reparat
instrumente muzicale... „Doină,
doină, cîntec dulce, cînd te-aud
nu m-aș mai duce... la serviciu!“

— Cum stați cu somnul?

— Dorm destul de bine, ba
unii tovarăși din secție spun că
dorm și în timpul lucrului;
pesemne astenie. Da, astenie, dar
colegii nu vor să înțeleagă.
„Spună lumea ce o vrea, eu îmi
văd de treaba mea“...

— Aveți poftă de mîncare?

— O integrală pe zi, plus ac-
cesoriile. Cred că e ceva glan-
dular, mîncîc tot ce-mi cade
în mînă.

— Ați mai luat concediu cu
astfel de motive?

— Da, și acum doi ani „fără
plată“, atunci cînd m-am dus
la o nuntă, fiindcă se căsătorea
o cumnată din Vaslui — locul
de baștină al lui Penes Curcanul...
„Plecat-am 9 din Vaslui“...

— Pui problemele foarte fru-
mos și poetic, însă vreau să-ți
spun și eu un proverb „Cine fuge
după doi iepuri“...

— Dar nici n-am putere să
fug, dacă nu-mi dați măcar 12
zile concediu...

— Ești sănătos!...

— Ce vorbești? Nu mă-imbol-
năvil...

AUREL MĂDIRJAC

Desen de C. BRINDAȘU

— Și eu am aceleași principii,
Iubtule, într-o căsnicie GOSPO-
DINA e totul...

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

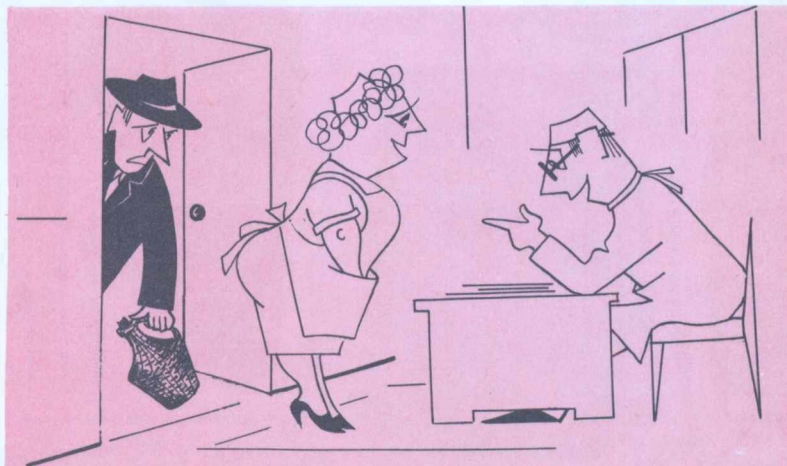
Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

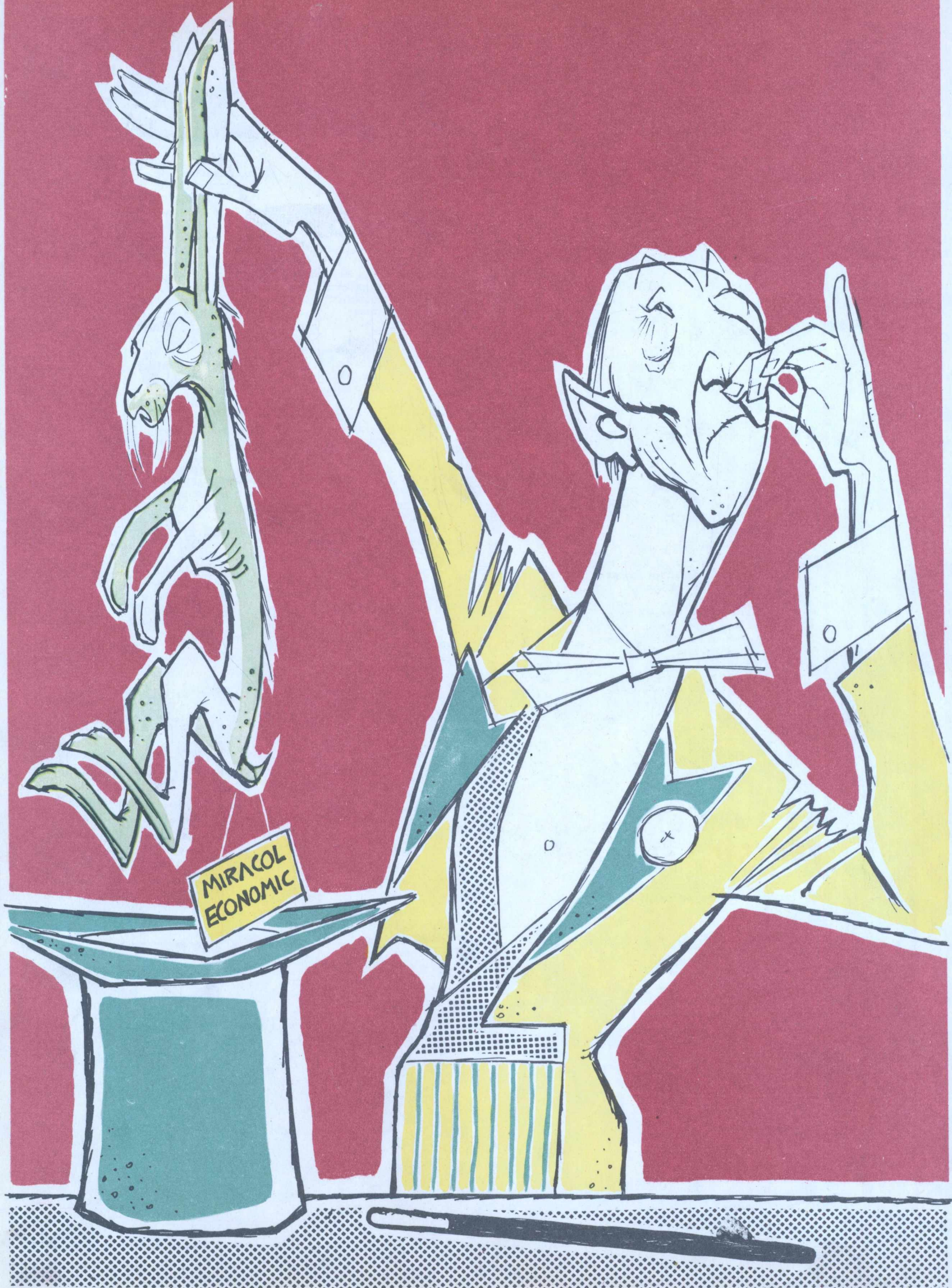
Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA ȘCINTEII“
BUCUREȘTI

— E unul din Pitești cu 40 de grade...
— Să intre imediat!

Desen de L. LIVADARU

MIRACOL
ECONOMIC